

Když vidí Roland, že se blíží zápas,
pocítí smělost lva a leoparda.
Francouze volá, Oliviera kárá:
„Tak nemluvte již, byla by to hanba.
Své Francouze náš dobrý císař dal nám:
hle, dvacet tisíc jich tu stojí v řadách
a jejich srdce bázeň nepřemáhá.
Vše musí strpět muž pro svého pána,
ať chví se zimou nebo žárem strádá,
a má-li zemřít, nechat' nezaváhá.
Vy budete svým kopím rány dávat,
já Durendalem, darem ctného Karla.
Kdo vyrve mi jej, řekne podle práva:
Ten, kdo jej nosil, vznešený byl vazal.“

[...]

Již Roland ví, že málo času má jen.
Na kopci leží, tvaří k branám Španěl,
bije se v hrud', ač jeho ruka slábne.
„Mea culpa/1/ , můj dobrotivý Pane,
odpusť mi hříchy, velké i ty malé,
jež napáchal jsem, co jsem přišel na svět,
po tento den, kdy ležím na smrt zraněn.“
Dlaň s rukavicí vzhůru k nebi vztáhne.
Andělé k němu sestupují na zem.
Pod borovicí hrabě Roland leží.
Tvář obrací tam ke španělské zemi.
Vzpomínat počne na rozličné věci,
na kruté bitvy, těžká protivensství,
na Francii, své rodné a své předky,
na Karla, pána, jemuž sloužil se ctí.
Pláč nezadrží, ani hořké vzdechy.
Z vin vyznává se, všech svých hříchů želí,
o milost prosí Boha, jenž je věčný: